

"אין זמן לזכת הביתה..." בהפסקת העבודה היא אוכלת במסעדה. אולי כדי להוכיח לעצמה שהיא באמת עצמאית.

"רציתי להוכיח לעצמי שאני מסוגלת לעמוד על הבמה", כשהרעו מאות הצופים למראה כושרה הגופני, הרגישה שעמדה במבחן.

"אני אוהבת לרקוד" אומרת ברכה. אולם הבאלט אינו בעיניה אלא אחד משלבי ההכנה, בדרך להגשמת חלומה האמתי: הקולנוע.

"וכי מי אוהב לתקן גרביים...?" בכל זאת, אין ברירה. גרבי-ניילון חשובים כל כך, גם-השמלות, והנעליים...

"מי הם הבחורים שאני אוהבת? כל מיני..." כשהתאהבה לראשונה באיש מח"ל מצרפת הייתה בת 15. מאז, התבגרה. הבחורים אינם העיקר.

"אני אוהבת לקרוא, את הכל..." בעזרת מאגזין למרחקים של רומנטיקה, לעולם מושג, קורן, הדומה כל כך סיפורים זולים, אלא גם סיפורים קלאסיים — באנגלית. אמריקאי אפשר לברוח מן השכונה האפרורית, לעולם הפלאי של הקולנוע. ברכה אינה בולעת רק הספרות העברית מושכת פחות.

"והעיקר, לפני השינה..." כמו אלפי בחורות אחרות מנהלת ברכה "יומן". לו היא מוסרת בסוד, כל אשר קורה לה, כל אשר היא חולמת. כשנמצא את המחר, תדע מה היה האתמול...

